

FODOR GÉZA

NAGYMAJTÉNY MÉLTÓSÁGA

*A 300 évvel ezelőtt lezárult kuruc
szabadságharcra emlékezve*

*Hó harmatánál most hidegebb május
Lengi be a rég mámorító síkot
Az első győzelmek fénye hol átfut
Ércesebben szólnak a töröksípok*

*Talán mert itt nem felejtődött semmi
Tanú rá hollónk rekedt hangú anyja
Hányszor láttuk az égen seregelni
Felemelt szívük csillagrajcsapatban*

*Pedig a kőbe zárt fogsorok alól
Iszonyú szitkok lángmarása árad
De závárzatra fagy mégis a kanóc
Csonttörő szélben, Nagy Kurucországban*

*Az időnek nyomban ólomsúlya nő
Rándul a föld s az elesett katona –
Romlik már a rügy, a reményes jövő
Bár daccal leng sok vörfölyös kamoka*

*A fájdalom a sebet mellig tárja
Patkóval világít minden éjszaka
Távoli tábor fül a téli sárba
Hol szenvedésük varjúszárnny takarta*

*A hadakat míg végül összegyűjtik
Megremegnek a sarjadó kaszálók
Lóról szállnak sorban és földbe ütik
Méltósággal a sok fenséges zászlót*

*Hogy lobogjanak majd bennük a mezők
Gyűjtsanak a fák is zöld lombú nyarat
Magukba hullva áldván a Teremtőt
Ha nem is vívták ki szabadságukat*

*De egy szál fegyvert ott le nem tett senki!
Mi kéznél volt, mindenki hazavitte!
Mert mégis szabadok akartak lenni!
Mert ezzel éltek – ezt mindenki hitte*

*A fővezér mindezt mogorván nézte
Majd keresztet vetve a lobogókra
Saját „békéjét” máris vitte Bécsbe –*

(És indult egy küldönc is, Rodostóba)

